

דין יצא לחפש את המלוכה ומצא אתונות

1. החבלן הנאמן

קחו, למשל, את חברי-הכנסת מרדכי בן פורת, שאינו חוסך מאמצים להכניס את דיון באש ובמים, רק כדי שיוכל ללכת בעקבותיו בעיניים עצומות ולהוכיח לכולם את נאמנותו העיוורת. במקום להשיג איר את שר-הביטחון ואת האספנייה ה- מושבעת של צילומי ותקליטי במיטה, כדי שיוכלו להתמכר שם בשלווה לתע- נגות העולם הזה, במקום לשפסף ידיו בנחת ולברך על דממת-האלחוט וקשריה שתיקה שהעיתונות, האחרית" קשרה סביב המתרחש במיטה, במקום להרכין את הראש ולהכות שגהגל העכור יעבור ויעלה במילימטר את גובה פני הביצה ה- רוגעת וסופגת את כל הפרשות הציבור- ריות, במקום לשבת בשקט בשקט לא לעשות גלים — לא נרגע מר בן-פורת עד שהכניס לעיני ראש הממ- שלה ומוכיר מפלגת "העבודה" את כל יריביו הפוליטיים של דיון לתוך המיטה האומללה, והי- פך עליידי כך אנקדושה ארוך- טית דרממדיית לקגוניה מאי- קיאבליסטית סובכה, המאיימת למוטט את היכל המערך.

בן-פורת

את מה ש"העולם הזה" לער- לם לא היה מצליח, הנה" לעשות בכוחות עצמו, ובעזרתו של הצמד, "משה ואלישבע" עי- שה השד משחת הזה בן-פורת שיבחה דרי- מאטיית אחת של מרכז "העבודה", ברמזי- השטניים על הכוחות, העומדים, כביכול, מאחורי הקמפאניה המתנהלת נגד משה דיון. העיתונות, המכובדת", שיטבה עד כה בסאלון כשהיא עוצמת את עיניה (לא לראות את ההילולה העליונה בהדרה-מי- טוח) ואומטת את אוניה (לא לקלוט, חלי- לה, את גניחות המשוקה הבורקות משם), התעוררה לחיים לשמע ניתוחו המבריק של, פרשנו המדיני לענייני חדר-מיטות", והנושא שעד אותה שעה היה מוקצה מ- חמת מ'אוס וזה לפתע לסיקור נרחב, אשר עור לא מעט לתפוצת "העולם הזה".

אך מר בן-פורת אינו מסתפק בנוק- ש- כבר הצליח לגרום לדיון, עכשיו, כשהוא סוף סוף נהנה לבמה והפנה אליו את אור הזרקורים, עכשיו, כשכולם מקשיבים לו ברביכות ומצפים תוך כיסוס ציפורניים לגילוי הסנסאציוניים של פעילותם המי- נית של יריבי דיון — הוא מכריז על ג'יהאד (מלחמת-קדשות), מבטיח התקפות- נגד אכזריות, ודוחק את שר-הביטחון בין עמודי התווך אשר בית המערך נכון עלי- הם, ולוחש על אוזנו עצות אחיתופל: "הראה להם את נחת זרועך, משה! מר- טט את העמודים, ותמות נפשך עם פלי- תים! אל תחשוש! אני תומך בך עד הסוף המר, יש לך ידידים נאמנים!"

2. המתווך המושחת

בכרימה בשם "בסירה אחת", המאלפת בסמפוטמטיות שבה ("דבר" 21.72), תור- בע מד ברואלי משרי המערך שייצאו להי- גנתו של שר-הביטחון המותקף בשם ה- חברות והלויאליות ההדדית, כיוון ש"ה- שרים ממפלגת-העבודה יעמדו למשפט ה- ציבורי, יחד, כגוף אחד — איזה אינטרס יש להוטס שתיפצה האוזן?"

מר ברואלי אינו טוען, כמו עמיתו בן-

פורת, שגם השרים העומדים כביכול מ- אחורי ההתקפות נגד דיון, או המקווים לפחות לעשות הון פוליטי מהתקפות אלה — הם מושחתים לא פחות ממנו. הוא אינו מתייחס כלל להאשמות הכבדות שהוטחו נגד דיון, בעיניו אין לכך כל חשיבות, כנראה, אם דיון הוא באמת גנב, כאשר הוא חופר ומוכר עתיקות ללא רשיון, או שקרן, כאשר הוא טוען שלא עבר על חוק העתיקות, ומעולם לא השתמש בצידו צבאי לחפירת והעברת העתיקות לביתו.

לדעתו של ברואלי, נשואים שרי המערך זה לזה בחתונה קאטולית, חתונה לטוב ולרע, שבה רק המות מסוגל להפריד בין הדברים, כולנו בסירה אחת, הוא טוען. החוטם, האוזן, היד, הרגל ושאר האב- רים, המהווים את גוף המערך, הוא אינו חסיד כרימת האברים, גם כאשר אחד מהם נגוע וגאנגרנה ומסכן את קיום הגוף. שרי המערך, כפי שמסתבר מתוך דבר- ריהתוכחה של מר ברואלי, חייבים לערוב

3. השקר שמיצה עצמו

"כדאי לזכור", כותב סניגורו השווטה של דיון, "שמסע ההשמצות על משה דיון התחיל מפעילותו של דן בן-אמוץ". זכאן, אחרי שהוא מתיו עלי מעט רפש מתוך ביצת השחיתות המוסרית שבה הוא שורץ, מגיע מר ברואלי לגילוי המרעיש שסיכור סוף-סוף מה (אם לא מי) מס- תתר מאחורי הקאמפניה שלי נגד השר. "מה שעניין את בן-אמוץ לא היה חוק העתיקות", מכריז הבלש החרוץ, "אלא העובדה שמשה דיון סגר לפניו את ההש- תתפות בגלי צה"ל. כדאי שראשי מפלגת העבודה יזכרו, שמשה דיון עשה זאת — והוא ידע שהוא מסתכן בקומה אכזרית של הברדן חסר-המעצורים — בגלל הת- קפות גסות של ד. בן-אמוץ על גולדה מאיר. אם עובדה של ד. אינה מחייב את עמיתיו של מ. דיון — אינני יודע מה מחייב ארמם."

והו זה, חשב לעצמו ודאי מר ברואלי, עכשיו, שהוא גילה את מנעיו הבלתי- טהורים, עכשיו שהאמת ידועה לכל — אני מחסל, ואיש לא יתייחס עוד ברצי- נות למלחמת בדין.

תרגיל יפה מאוד, אף כי מעולם לא טענתי שהמלחמות שלי נקיות ממניעים אישיים וחשבונות פרטיים. כי שאני נלחם נגד גניבות, אני בעצם דואג לכך שלא יגנבו ממני, וכשאני יוצא נגד ביובוז כספי הציבור, לא הציבור מעניין אותי כמו הכסף הפרטי שלי, המהווה חלק מכספי ה- ציבור. אפילו במלחמה של ממש לא נלחמתי למען "צדק היסטורי", וכות קיום ריבוי- נית", נצח "ישראל". אני פשוט נלחמתי על ביתי וחיי.

אני יודע שזה לא כל כך יפה מר- צידי — אבל מה אפשר לעשות? זו עובדה, אני מקווה שיום אחד — אולי אחרי שאמות — אצליח סוף-סוף להשי- תחרר מן המניעים האישיים האנוכיים, המשמשים לי כדלק בכל המאבקים החב- רתיים והפוליטיים שלי. אני יודע שלא רק יריבים פוליטיים, אלא אפילו תומכים וחסידיים נלחבים כמר ברואלי, משוחררים לחלוטין ממניעים אישיים, כאשר הם באים להגן על דיון או לתמוך בגולדה.

אך נעזוב, לרגע, את החשבונות הפר- טיים שלי עם החשבונות הפרטיים שלי, ונחזור לאינפורמציה המרעישה של מר ברואלי. אם המידע שלו מדויק — ואין כל סיבה לפקפק בכך, שכן מר ברואלי נמנה על מקורביו של דיון, ובנוסף לכך אישרה גם ראש-הממשלה את מה שהיה עד כה בגדר גיוחוש בלבד כאשר תמחה בפומבי ש"אנשים אשר סולקו מגלי צה"ל מגישים חומר לסליוויה" — הרי של-

זה לזה במיקרה של התקפה על אחד מחברי הקליקה. הם חייבים להגן "בלאינד", ולתמוך אוטומטית, בכל שר מותקף, מבלי להתחשב כלל אם ההתקפה על אותו שר מוצדקת או לא. יד רוחצת יד, ואם לא תשמור לי, לא אשמור לך.

אך בחלוקת שבהים לרגש הלויאליות ההדדית לא די לו לחסיד השווטה הזה, הוא טורח להזכיר לשרי המערך, ובעיקר לראש-הממשלה, שהגנה לוחסת על דיון — דוגמת ההגנה שניתנה לשר-המישפטים י.ש. שפירא — היא חוב של כבוד, ש" שרינו" בממשלה חייבים לשר-הביטחון. כתב "דבר" אינו תופס אפילו שחוק כדי נסיון לבסס את תביעתו הוא משמין קציני צה"ל בכירים, ומעמיק בכמה שר- ברים את הקבר הפוליטי שר-הביטחון כורה לעצמו במעשי-השטות שלו. לו שמר האל את דיון מפני ידידים כמו ברואלי זה, לא מן הנמנע שדיון היה מצליח, איכ- שהו, להסתדר בכוחות עצמו עם אויביו.

דבריו שיקרו מנהלי גלי צה"ל, קציני חינוך-ראשי של צה"ל ודובר צה"ל, כא- שר הודיעו לעיתונים שהתוכנית, טעם וריח" (אותה ערכתי שנתיים וחצי) הופי- סקה משום שהיא, "מיצתה את עצמה". לא עוד זאת. מהאינפורמציה המרעישה של מר ברואלי ניתן להבין שגם הרמסכל, חיים בר-לב, שיקר כאשר הודיע לי, כי תשובה למחאתי על הפיטורים: "בדקתי את המיקרה שלך, הסיבות שנמסרו לי הן לגיטימיות, אני מקבל את הנימוק כי התוכנית שלך הגיעה לסיומה הטבעי". כולם שיקרו, איפוא, לדבריו של מר ברואלי. האמת היא שפשוט סולקתי על ידי שר-הביטחון בגלל התקפותי הגסות על גולדה מאיר.

(על לציין כאן שאיש לא טען בזמנו כי ניצלתה את תוכניתי בגלי צה"ל ל- הבעת דעות פוליטיות). שר-הביטחון, מסתבר, סילק אותי בגלל הדעות שהבעתי מחוץ לגל"צ, וידיעה זו נותנת סוף-סוף תוקף לאגדה הרשמית היפה בדבר הופש-הדיבור והבעת הדעה במדינת ישראל, ודבר היותו של צה"ל גוף א-פוליטי, שאינו נוטל כל חלק ב- מאבקים הפוליטיים הלגטימיים המתנהלים על-ידי אורחי המדינה הדמוק- ראטית. מר דיון, מסתבר מ- הידיעה הסנסאציונית כי כתב "דבר", פשוט עשה שרות פרטי קטן לגולדה מאיר, שעה שהוא פיטר אותי מגלי צה"ל, וגרם לכך שהרמסכל יסקר, כדי לתרוק עצרו הדמוקראטי, ועכשיו, כאשר שר הביטחון מותקף על-ידי, כאשר אני טוען שהוא גנב, שקרן ומעלים הכ- נסות מאוצר המדינה — תובע

מר ברואלי שגולדה מאיר תפרע את החוב הישן, ותצא למלחמה נגד השבועון המנ- הל מאבק ציבורי עם מי שהיטיב ועשה עימה חסד בסלקו מגל"צ, (בדרך חסר מעצורים", שהעו להשתתף בהפגנות נגדה ולהביע ספקות ברצון הממשלה בשלום. סוף-סוף הצדיק הבלעם ברברס (בא לי- ברך את השר ונמצא מקלל) את מחאתם של 67 אנשים, סופרים, פרופסורים ואיני- סטלאטורים נגד פיטורי מגל"צ, ונתן גיי- בוי להצהרתם שנתפרסמה בזמנו בעיתור- נים, ואשר אמרה: "קשה לנו להשתחרר מההרגשה שהפיטורים הפתאומיים באו כתגובה על הדיעות הפוליטיות, אותן הש- מיע בן-אמוץ מחוץ לגלי צה"ל. אנו רואים בזה נסיון סתימת-פה, ומוחים על כך."

עוד שניים שלושה ידידים כמו ח"כ בן פורת וכתב "דבר" מאיר ברואלי, ואני חושב שמצבו הציבורי של שר-הביטחון שלנו יהיה חסרת-תקנה.